

Arrest

nr. 106 769 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 20 februari 1957.

De verzoekende partij dient op 20 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2013, met kennisgeving op 10 april 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2011 werd ingediend door :

N., L. (...) (R. R. : (...))

nationaliteit: Sri Lanka

geboren te Konthakarankulam op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 (meer bepaald de categorie 2.1 - 2.6) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 16.11.2009 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 03.03.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), haar betekend op 15.03.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat zij in het bezit is van een attest van immatriculatie (AI) en dat zij aldus op legale wijze in België verblijft. Echter, er dient opgemerkt te worden dat er op 10.03.2011 instructies werden verstuurd naar de Stad Gent om het AI van betrokkene in te trekken aangezien de asielprocedure op 03.03.2011 werd afgesloten en aan betrokkene op 10.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.03.2011, werd afgeleverd. Bijgevolg verblijft betrokkene niet langer op legale wijze in België en kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Sri Lanka zonder werkelijk gevaar voor haar leven. Betrokkene vreest immers voor persoonlijke vervolging en dat zij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar diverse mediaberichtgevingen en rapporten over de situatie in Sri Lanka; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze mediaberichtgevingen en rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Bovendien laat betrokkene na om deze mediaberichten en rapporten bij haar regularisatieaanvraag te voegen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat haar broer in België verblijft en erkend is als vluchteling; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is

om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen {betrokkene verblijft sedert 2009 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd is werkwilleg en heeft een vrienden- en kennissenkring) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eveneens op 28 maart 2013, met kennisgeving op 10 april 2013, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.” Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk is en dit omwille van volgende redenen:

- *ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3. en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing*
- *De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*
- *Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 16.11.2009 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 03.03.2011 afgesloten met de beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de RW. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf*
- *Betrokkene beweert dat zij in het bezit is van een AI en dat zij dus op legale wijze in België verblijft. Echter, er dient opgemerkt te worden dat er op 10.03.2011 instructies werden verstuurd naar de stad Gent om het AI van betrokkene in te trekken aangezien de asielprocedure op 03.03.2011 werd afgesloten en aan betrokkene op 10.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.03.2011, werd afgeleverd. Bijgevolg verblijft betrokkene niet langer op legale wijze in België en kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*
- *Verder beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Sri Lanka zonder werkelijk gevaar voor haar leven. Betrokkene vreest immers voor persoonlijke vervolging en dat zij bij terugkeer gedood al worden of minstens onmenselijk behandeld. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*

- Wat betreft de verwijzing naar diverse mediaberichtgeving en rapporten over de situatie in Sri Lanka; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze mediaberichtgevingen en rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Bovendien laat betrokkene na om deze mediaberichten en rapporten bij haar regularisatieaanvraag te voegen.
- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
- Wat betreft het feit dat haar broer in België verblijft en erkend is als vluchteling: betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.
- Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé en gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.
- Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd' dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
- De overige aangehaalde elementen verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet

Op 28.03.2013 kreeg verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent. Verzoekster meent dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster verwees in haar aanvraag tot regularisatie naar de instructie van 19.07.2009 en het feit dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevond. Dit was eveneens een buitengewone omstandigheid die werd aangehaald in de aanvraag om buitengewone omstandigheden aan te tonen waarom de aanvraag hier in België werd ingediend en niet in haar land van herkomst.

Verzoekster beriep zich op haar prangende humanitaire situatie, namelijk elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als prangende humanitaire situatie worden beschouwd. De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens een prangende humanitaire situatie. Dit is geen exhaustieve lijst. Een bijzondere aandacht gaat bij dit punt naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoekster valt onder de categorie 2.1.-2.6. van de instructie waarbij eveneens het volgende wordt verduidelijkt:

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die opgesomd worden in 2.1.-2.6. te beschouwen als prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoekster bevindt zich in een prangende humanitaire situatie omwille van haar persoonlijke situatie.

Dat het gezin van haar broer in België verblijft en zij hier erkend zijn als vluchteling.

Dat bij terugkeer dan ook artikel 8 van het EVRM zal geschonden worden.

Dat zij als alleenstaande vrouw niet kan terugkeren naar Sri Lanka.

Dat zij zich hierdoor in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dat zij dus onmogelijk kan terugkeren.

Verzoekster meent dat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing met deze elementen totaal geen rekening heeft gehouden.

Op geen enkele wijze wordt verwezen naar het feit dat verzoekster zich op een prangende humanitaire situatie beriep en behoort tot een kwetsbare groep als alleenstaande vrouw en dat dit eveneens

buitengewone omstandigheden waren die zij aanhaalde om de aanvraag hier in te dienen en niet in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft dan ook de indruk dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing totaal geen rekening gehouden heeft, minstens dat zij hieromtrent de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen ta.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

- Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

- Wat betreft de verwijzing naar diverse mediaberichtgevingen en rapporten, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien laat verzoekster na deze te voegen bij de aanvraag.

Verzoekster kan zich met de motivering niet akkoord verklaren.

Dienst vreemdelingenzaken gaat hier immers totaal voorbij aan het feit dat verzoeker tamil is en op basis van haar etnie vrees heeft voor terugkeer naar haar land van herkomst.

Dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat verzoekster tamil is.

Dit feit op zich is reeds voldoende als begin van bewijs van verzoekster haar problemen en als begin van bewijs voor het feit dat haar leven aldaar in gevaar is.

Bovendien werd ook opgeworpen dat mensen die terugkomen uit het buitenland extra gevisseerd worden. Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen, worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld. En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Bij haar terugkeer zullen er zeker gevolgen zijn omwille van haar langdurige afwezigheid.

De bestreden beslissing gaat hier totaal aan voorbij en is louter stereotiep minstens is zij op dit vlak niet afdoende gemotiveerd, zorgvuldig en redelijk.

Dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Op geen enkele wijze werd een afweging gemaakt van deze elementen, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- De 'motiveringsplicht', verder in het middel verduidelijkt als een schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en van de materiële motiveringsplicht,

- Het zorgvuldigheidsbeginsel,

- Het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekster een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die alhier als herhaald kunnen worden beschouwd, blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de bestreden beslissing bekritiseert omdat niet met alle ingeroepen elementen rekening zou zijn gehouden. Zij verwijst naar de (vernietigde) instructie van 19.07.2009, en naar het feit dat zij zich als alleenstaande, met een broer in België, in een prangende humanitaire situatie bevindt. Er zou geen rekening zijn gehouden met haar afkomst als tamil en met de situatie van mensen die terugkomen uit het buitenland in Sri Lanka.

De verwerende partij stelt vast dat deze elementen allen werden besproken in de bestreden beslissing, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert:

- Dat de instructie werd vernietigd, en dat deze criteria niet meer van toepassing zijn;

- Dat verzoekster niet aanduidt waarom het feit dat haar broer een verblijfsrecht heeft in België een buitengewone omstandigheid zou vormen;

- Dat verzoekster zich met betrekking tot haar beweerde vrees bij een terugkeer enkel beroept op algemene rapporten, zonder een individuele vrees aan te tonen.

Verzoeksters kritiek als zou met deze elementen geen rekening zijn gehouden, mist dan ook elke feitelijke grondslag.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (Rv.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekster schijnbaar vergeet.

Verzoekster slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Het middel faalt in feite en in rechte.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag

wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum en zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. In het bevel wordt verder verduidelijkt dat de asielprocedure van de verzoekende partij op 3 maart 2011 afgesloten werd met de beslissing *“weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming”* door de Raad.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met alle door haar aangebrachte elementen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 oktober 2011 als buitengewone omstandigheden aanvoerde dat zij reeds meer dan twee jaar langdurig ononderbroken in België verblijft, dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van haar persoonlijke situatie en de onmogelijkheid tot terugkeer, dat zij in het bezit is van een attest van immatriculatie en zij dus legaal in het land verblijft, dat zij wil werken en niet ten laste wil vallen van de Belgische staat, dat zij duurzaam verankerd is in de maatschappij, dat zij goed Nederlands tracht te spreken, dat zij *“perfect onder de voorwaarden”* valt, dat een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM omwille van het reële gevaar wegens de bijzondere situatie aldaar en het gevaar in het noorden, hetgeen zij poogt te staven met bijgevoegde mediaberichtgeving waaruit de situatie blijkt, dat zij niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor haar leven daar zij afkomstig is uit het noordelijke deel van Sri Lanka en de Tamils ginds te maken hebben met vervolgingsmaatregelen en dat mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïsoleerd worden. Verder verwijst zij naar rapporten omtrent Sri Lanka en stelt zij dat zij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat op geen enkele wijze verwezen wordt naar het feit dat zij zich op een prangende humanitaire situatie beriep in het kader van de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies opgesteld heeft waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, zoals vermeld in de eerste bestreden beslissing, bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een toepassing vooropstelt van criteria van de vernietigde instructie, niet dienstig is.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger geciteerd, dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partij aangevoerde beweerde buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij weerlegt met het betoog in haar verzoekschrift echter geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch herhaalt slechts de elementen die zij aanvoerde in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat het gezin van haar broer in België verblijft en zij hier erkend zijn als vluchteling, kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in de eerste bestreden beslissing stelt dat deze feiten op zich niet verklaren waarom deze een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het zeer moeilijk is om zich naar Sri Lanka te begeven om daar de aanvraag in te dienen. De verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift enige concrete aanduiding te geven waarom de procedure die haar broer gevolgd heeft enige invloed heeft op haar persoonlijke omstandigheden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift net als in haar aanvraag wijst op de veiligheidssituatie in Sri Lanka, het feit dat zij Tamil is en zij vreest voor haar leven wanneer zij dient terug te keren en in

zoverre zij de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, net zoals bij haar aanvraag, nalaat met haar betoog de concrete vrees die zij voor haar eigen leven koestert aannemelijk te maken met een begin van bewijs. Zij brengt opnieuw geen bewijsstukken aan dat zij zelf concreet gevaar loopt, zodat de motieven in de bestreden beslissing afdoend zijn. De bestreden beslissing verwijst tevens naar de asielpcedure van de verzoekende partij die zij heeft doorlopen naar aanleiding van haar asielaanvraag van 16 november 2009. De asielinstanties dienden te oordelen of aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moest worden toegekend en dienden derhalve ook de precare situatie in Sri Lanka te beoordelen.

Op 1 maart 2011 werd de asielpcedure van de verzoekende partij afgesloten met het arrest nr. 57 099 van de Raad, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij legde in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen nieuwe elementen voor ten opzichte van haar asielaanvraag. Zij liet na bij haar aanvraag stavingsstukken toe te voegen omtrent het voorgehouden gevaar voor haar leven in het land van herkomst en beperkt zich tot loutere beweringen. Eveneens in het kader van haar verzoekschrift laat zij na deze toe te voegen. De Raad oordeelde in genoemd arrest betreffende de asielaanvraag onder meer: *“De door verzoekster aangehaalde informatie doet geen afbreuk aan de recentere informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de “UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA” van “5 July 2010” waarin wordt gesteld dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, te weten personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, journalisten, “Civil Society”- of “Human Rights”-activisten, vrouwen en kinderen met een bepaald profiel en dat derhalve elk dossier individueel dient te worden onderzocht. Verzoekster toont niet aan over dergelijk profiel te beschikken. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster geen LTTE-profiel heeft en dit ook niet beweert nu haar autoriteiten haar en haar echtgenoot dit niet aanwreven en -in zoverre geloofwaardig, quod non-enkel haar zoon zou gevisieerd zijn. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij louter omwille van haar tamil-etnie nood heeft aan internationale bescherming.” [...], waarbij dient opgemerkt worden dat ook in het verzoekschrift de verzoekende partij zich tot het uiten van vage en algemene opmerkingen beperkt.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen andere elementen aanbrengt dan in de reeds gevoerde procedure. De loutere bewering dat de toestand in Sri Lanka gevaarlijk is, dat wie terugkeert uit het buitenland gevisieerd wordt en zij niet kan terugkeren omwille van een vrees voor haar leven omdat ze Tamil is, is te vaag om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Evenmin maakt zij een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Met het voorhouden dat zij Tamil is en dit gegeven zou volstaan om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen, toont de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aan en maakt zij opnieuw niet aannemelijk dat zij hierdoor een behandeling in de zin van een schending van artikel 3 EVRM riskeert.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing en verhindert niet dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Een machtiging tot verblijf toekennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunst en geen recht.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen wordt verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 EVRM en in de mate dat zij hiermee beoogt de schending van deze bepaling aan te voeren, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het opsommen van enkele feiten volstaat niet. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM en de stelling dat het gezin van haar broer in België verblijft en zij hier erkend zijn als vluchteling en dat zij als alleenstaande vrouw niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat de tweede bestreden beslissing uitmaakt, voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN